

Jeden sultán měl sen o tom, že mu vypadaly všechny zuby. Pozval si vykladače snů a ptal se ho na výklad. Vykladač mu řekl, že tak jako mu vypadaly zuby, tak postupně zemřou všichni příbuzní a on zůstane na světě sám. Sultán se rozzlobil a vyhnal ho. Pozval si jiné vykladače. Ten mu řekl, že bude žít dlouho a přežije všechny své příbuzné. Sultánovi se odpověď líbila a vykladače bohatě odměnil. Sluha se sultána zepta, proč jednoho vykladače vyhnal a druhého odměnil, když mu řekl to samé. Sultán odpověděl: „Není důležité, co řekneš, ale jak to řekneš.“

Čeština má 250 tisíc slov. Používáme aktivně kolem 3-10 tisíc slov, pasivně 3-6 x více. Říká se: „Mluvíti stříbro, mlčeti zlato.“ Mluvení není samo o sobě špatné, ale někdy je lépe neříkat nic. Jde tato zásada uplatnit i u misie?

Mluvit a dorozumívat se je základní lidská vlastnost. Mnoho lidí mluví často a rádi, ale vlastně o ničem. V High Parku v Londýně stávají lidé na bedně a mluví k ostatním. Jsou zde řečnické koutky. Můžete mluvit o čemkoliv, a jak dlouho chcete. Záleží jen na tom, zda nás někdo poslouchá. To je ovlivněno tím, co říkáme, jak vypadáme, jak jsme oblečení, jak vystupujeme. Také bychom rádi sdělili informace o Bohu a příchodu Pána Ježíše. Neříkáme to ale špatným způsobem, stejně jako první vykladač v našem příběhu?

Luk 13, 34.

Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechťeli jste!

5 Moj 32,11.

Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mláďde bere a na své peruti je nosí.

Naši politici na přímou otázku dokáží říct tolik, apřitom nic. Nemůže se to stát i nám?

„Žebrák a chléb“

Jednou přišel žebrák a posadil se přede mnou. „Chtěl bych chleba,“ řekl.

„To je moudré,“ ujistil jsem ho.

„Chléb je přesně to, co potřebuješ. A navíc sis pro něj přišel na správnou adresu.“

Vytáhl jsem z knihovny svou kuchařku, abych mu o chlebu řekl všechno, co vím.

Mluvil jsem o mouce a pšenici, o zrnu a ječmeni.

Mé znalosti dělaly dobrý dojem dokonce i na mě, jak jsem tak citoval z paměti poměry přísad a celé části receptu.

Když jsem na něj pohlédl, překvapilo mě, že se neusmívá.

„Já sem jenom chtěl ten chleba,“ povídá.

„No to je správné.“ Schvaloval jsem jeho volbu.

„Pojď, provedu tě naším pekařstvím.“

Vedl jsem ho osvětlenými chodbami, občas jsem zastavili, abych mu ukázal místnosti, kde se připravuje těsto a pece, kde se peče chléb.

„Málokdo to má takhle pěkně vybavené. Jsme schopni pokrýt jakoukoli poptávku.

Ale počkej, teď přijde to nejlepší,“ navnadil jsem ho, když jsme vešli do dalších dveří.

„Tady získáváme inspiraci.“

Věděl jsem, že to s ním zamává, když jsme vešli do posluchárny s velkými okny v chromovaných rámech.

Žebrák nic neříkal. Chápal jsem jeho mlčení.

Položil jsem mu ruku kolem ramen a zašeptal: „Také mě to vždycky vezme.“

Vyskočil jsem na pódium za pultík a zaujal svůj oblíbený postoj.

„Lidé se sjíždí ze širokého okolí, aby si mě poslechli.

Jednou týdně se tu scházíme i se všemi, kdo zde pracují a já jim předčítám z kuchařky života Recept.

Žebrák přede mnou usedl na sedadlo v první řadě.

Věděl jsem, co chce. „Chceš něco slyšet?“

„Ne,“ odpověděl, „ale rád bych ten chleba.“

„Máš pravdu,“ řekl jsem a vedl ho k hlavnímu vchodu.

„Ještě ti musím říct něco velmi důležitého.

Tady v ulici jsou ještě další pekařství, ale dej si pozor, oni nepodávají ten pravý chléb. Vím o jednom, kde místo jedné lžičce soli dávají do těsta dvě. V jiném zase mají pec příliš přetopenou, myslím o dva stupně.

Možná tomu říkají chléb,“ varoval jsem ho, „ale není to podle knihy.

Žebrák se otočil a odchází.

„Nechtěl jsi chléb?“ Volal jsem na něj.

Zastavil se, podíval se na mě a pokrčil rameny: „Myslím, že už jsem ztratil chuť.“

Zavrtěl jsem hlavou a vrátil se do své kanceláře.

„Jaká škoda,“ říkal jsem si, „svět zkrátka pro pravém chlebu ještě dostatečně nehladoví.“

Nevím, co je neuvěřitelnější, jestli to, že Bůh chléb života zabalil do těla vesnického tesaře nebo to, že klíčky od dodávkového nákladáku svěřil nám. Obojí bylo dost riskantní.

Tesař už svou část udělal.

A kdo ví, možná že i my tu svou.

Dejme lidem Ježíše Krista, vyprávějme jim, co pro nás udělal, jak jsme Ho poznali, jak nám pomáhá a jak cítíme Jeho přítomnost ve chvílích, kdy na nás padla tíha života.

Ježíš neměl vysokou školu, byl to obyčejný tesař, ale věděl, jak s lidmi mluvit. Když se učíme cizímu jazyku a pak někam vyjedeme, zjistíme, že nerozumíme. Měli jsme málo konverzace, neumíme výslovnost.

Musíme aktivně mluvit. Děti se učí jazyk nápodobou. Opakují, co slyšely. Nám to nejde, bojíme se mluvit.

Takže to vzdáme.

Převedme to na duchovní oblast. Studujeme, čteme, mluvíme, ale nemáme úspěch, když mluvíme o Bohu.

Nemusíme být světoví evangelisté, stačí prokázat obyčejnou lidskou pomoc a lidé se zeptají sami, v co věříme.